

undsaae sig ved at vedkende sig sine Kærligheds-gerninger. „Hvor De ser sund og frisk ud! Ja, De hører sikkert ikke til disse Nutidens unge Mennesker, der ødelægger deres Ungdom i Letsindighed. Hvor gammel er De, Hr. Sidenius?“

„Treogtyve.“

„Aa, saa ung! . . . Gud give, det maa gaa Dem rigtig godt! Jeg veed jo, De har haft en trang Ungdom. Min Broder skrev det til os. Deres Moder blev Dem tidlig berøvet. Og Deres Fader . . . ja, Deres Fader har De jo aldrig kendt.“

Lænestolens Fløjlsæde begyndte at blive gloende under Per. Han skyndte sig at skifte Emne.

„Det er kun paa Gennemrejse, at Baronessen befinder sig her?“ spurgte han.

„Ja — ak ja. Jeg kom hertil iaftes og rejser, om Gud vil det, igen herfra imorgen. Jeg er paa Vej ned til min Søster, Hofjægermesterinde Prangen. Hun har jo — som De nok veed — for sit Helbreds Skyld levet det sidste Aar i Syden. De kan tænke Dem, jeg har nu ikke set hende i over to Aar, og vi tre Søsken har nu altid saa daarligt kunnet undvære hverandre. Det var i mange Aar min eneste Sorg, at jeg maatte leve borte fra mit elskede Fædreland. Med Alexander var det jo ligedan. Ogsaa han hang ved Hjemmet med hele sit rige og varme Hjertes Kærlighed. Hr. Sidenius har rimeligvis hørt, at Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales i sin Tid var saa naadig at interessere sig for min Broder, og at der i den Anledning var Tale om en Ansættelse ved vort Gesandtskab i London. Der havde jo sikkert under en saadan Protektion kunnet aabne sig en glimrende Karriere for ham. Men trods det meget, der kunde friste en Mand som Alexander ved et saadant Tilbud, be-